

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1560/2025
28.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Јовичић, адвокат из ..., против туженог „Pneutech“ д.о.о. Врбас и солидарног дужника „PNEUGROUP“ Земун-Београд, ради утврђења ништавости и реституције, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 21/25 од 14.03.2025. године, у седници одржаној 28.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 21/25 од 14.03.2025. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Сомбору Гж1 21/25 од 14.03.2025. године, одбијена је жалба тужиле и потврђено решење Основног суда у Врбасу П1 213/24 од 07.10.2024. године, којим је тужба тужиле одбачена.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијано решење у смислу одредби члана 441, члана 420. став 1. и 2. и члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијаног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Побијаним решењем одбачена је тужба коју је тужила поднела Основном суду у Врбасу 11.06.2024. године. Тужба се заснива на наводима да је тужени, као послодавац, тужили као бившем руководиоцу понудио закључење анекса уговора о раду 10.08.2015. године, који је она одбила да потпише, што је био разлог доношења решења о отказу уговора о раду од 21.12.2015. године. Тужила захтева да се утврди

ништавост понуђеног анекса и решења о отказу, наложи туженом да је врати на рад и исплати јој заостале зараде у износу од 60.000.000,00 динара и 20.000.000,00 динара на име социјалних давања, те да уколико тужени не жели да је врати на рад, да јој исплати 10.000.000,00 динара на име накнаде штете због незаконитог отказа за 20 месеци и 7.000.000,00 динара на име уговорене отпремнине. Суд утврђује да је правноснажним решењем Основног суда у Сомбору П1 408/16 од 23.02.2017. године одбачена тужба коју је тужила поднела 29.12.2016. године ради поништаја решења о отказу уговора о раду од 21.12.2015. године, из разлога што је поднета након истека преклузивног рока од 60 дана од достављања решења. Утврђено је и да су пред Основним судом у Врбасу у току четири парнице, у којима тужила тражи утврђење ништавости спорног отказа уговора о раду, као незаконитог и накнаду штете.

Нижестепени судови одлуку заснивају на одредбама члана 294. став 1. тачке 2., 3. и 6. ЗПП, којима су прописане процесне сметње које искључују вођење парнице и санкционишу се доношењем решења којим се тужба одбацује. У конкретном случају наступила је преклузија, пошто је тужила поднела тужбу за утврђење ништавости решења о престанку радног односа након истека рока од 60 дана из члана 196. Закона о раду, о чему је већ донето правноснажно решење од 23.02.2017. године. Надаље, о захтеву исте садржине већ теку парнице. Најзад, тужила нема правни интерес за утврђење ништавости анекса уговора о раду у смислу члана 11. Закона о раду, пошто она тај анекс није потписала и он није закључен, а управо је то био разлог за престанак радног односа.

По становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су оценили да нису испуњене процесне претпоставке за вођење парнице у смислу одредби члана 294. став 1. тачке 2., 3. и 6. Закона о парничном поступку.

Наиме, из навода тужбе и садржине списка произлази да је тужили решењем туженог послодавца од 21.12.2015. године на основу члана 179. став 5. тачка 2. Закона о раду отказан уговор о раду из разлога што је одбила да закључи анекс уговора о раду од 10.08.2015. године, па како је тужба којом је захтевала поништај овог решења већ одбачена правноснажним решењем суда од 23.02.2017. године, несумњиво је да је истекао преклузивни рок од 60 дана предвиђен чланом 195. став 2. Закона о раду у коме је она могла да покрене спор ради заштите права из радног односа. Осим тога, ревизијом се не доводи у сумњу утврђење да су пред првостепеним судом у току четири парнице у којима тужила тражи заштиту права са идентичним захтевом за утврђење ништавости незаконитог отказа, па нема услова за вођење парнице и из разлога литиспеденције.

Правилно је оцењено да тужила нема правни интерес за утврђење ништавости анекса уговора о раду, пошто тај уговор у смислу члана 26. Закона о облигационим односима није закључен, а по одредби члана 11. став 1. Закона о раду пред судом се може тражити утврђење ништавости уговора о раду који је закључен. У конкретном случају, управо чињеница да анекс уговора о раду није закључен, представљала је отказни разлог, па тужила због наступеле последице траженим утврђењем не може остварити правну корист.

Из изнетих разлога, на основу одредби члана 414. став 1. и 420. став 6. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**